

[Niels Westerby.]

gøre noget alene sammen med SF; så tror jeg stillingen ville blive helt anderledes.

Til sidst må jeg gøre en bemærkning til hr. Aksel Larsen, som gav udtryk for bekymring for, hvordan det ville gå liberalt centrum, hvis der blev valg. Må jeg gøre hr. Aksel Larsen opmærksom på, at den bekymring havde hr. Aksel Larsen også forud for det sidste folketingsvalg. Ved enhver debat forud for sidste folketingsvalg udtalte hr. Aksel Larsen med næsten 100 pct.s overbevisning i det høje ting, at der var én ting, der var sikkert, og det var, at liberalt centrum ikke ville komme ind i folketinget ved det næste valg, og nu fremturer hr. Aksel Larsen på nøjagtig samme måde. Ved sidste valg blev liberalt centrum fordoblet, og det kunne jo være, at liberalt centrum efter næste folketingsvalg ville være større end socialistisk folkeparti; det er der jo forskellige ting der kunne tyde på. Men i øvrigt er det ikke noget, vi skal diskutere herinde, det er noget, vælgerne afgør den dag, valget finder sted, og derfor synes jeg ærlig talt, vi skulle spare os den diskussion. Men en lille kommentar fra min side synes jeg det er berettiget at give.

Statsministeren (*J. O. Krag*): Det er jo altid interessant at lytte til hr. Niels Westerby, og jeg synes også, det er interessant at lytte til hr. Niels Westerby's kommentarer, foragede kommentarer, over indre skærmydsler i SF. Det er jo vitterligt, at der er indre skærmydsler i SF, men vi erindrer jo alle en tid — nogle af os med taknemlighed — da hr. Niels Westerby bidrog til indre skærmydsler i et bestemt parti i forbindelse med sit eget partis fødsel, så sådan noget kan jo føre noget godt med sig.

Hr. Henry Christensen savnede dokumentation for, at der var nogen sagkyndige, der ville godkende regeringens devalueringspolitik. Jeg er selvfølgelig ked af, at der har været en sagkyndig, der i Jyllands-Posten har skrevet en kronik imod regeringen på det punkt; jeg har ikke været opmærksom på den. Men vi kan vel ikke helt unddrage det betydning eller opmærksomhed, at Danmarks Nationalbank er gået ind for regeringens devalueringspolitik.

Så er vel i øvrigt sandheden, når vi skal søge efter den, og det forstod jeg på hr.

Hilmar Baunsgaard vi skulle: hvad er egentlig grunden til, at en regering en søndag igennem holder møde med partiernes ledere og gang på gang spørger: hvad er jeres råd? Hvilken procent skal vi devaluere med? Det er rigtigt, at jeg allerede om lørdagen havde tilkendegivet i TV og finansministeren over for sine nordiske kolleger, at det var regeringens mening, at vi burde devaluere et stykke vej, men vi havde ikke lagt os fast på nogen devalueringsprocent, og på de møder, vi holdt søndagen igennem, bad vi gang på gang om råd. Hvorfor får vi så ikke råd?

Ja, det fundamentale er da naturligvis, at de to store borgerlige partier er dybt uenige på dette punkt. Det er sådan en slags dogme for de konservative, at man ikke bør devaluere — nu har hr. Per Hækkerup ret i, at da vi devaluerede i 1949, var det kun et 50 pct.s dogme, da ville man godt gå halvvejen — og omvendt er det jo ganske åbenlyst og klart, at partiet venstre er tilhænger af devaluering, det er jeg også sikker på at hr. Henry Christensen vil bekræfte. Det er jo denne fundamentale uenighed mellem de to store borgerlige partier, der gør, at regeringen ingen svar får. Derfor er det hele såmænd ikke så indviklet, og jeg synes ikke, vi kan være bekendt at stå frem over for landets befolkning som et antal voksne mennesker, der ikke kan blive nogenlunde enige om, hvad der foregik på en serie møder i løbet af søndagen, hvor man ikke vil bekræfte, at regeringen gang på gang spurgte — jeg spurgte, hr. Per Hækkerup spurgte, jeg tror endda, hr. Per Hækkerup var langt dygtigere til at spørge og presse for svar, end jeg var det — der blev spurgt gang på gang, uden at der blev givet svar, og selvfølgelig er forklaringen den, jeg her har angivet, at uenigheden mellem venstre og de konservative på det punkt er fundamental, er klassisk, er historisk og vil vedblive at være det.

Jeg vil gerne sige til hr. Hilmar Baunsgaard, at det i hvert fald ikke var meningen med min lille ironiske bemærkning til ham, at det radikale venstre aldrig nogen sinde har villet være med til at begrænse udgifterne på statsbudgettet, for det har da det radikale venstre i høj grad været med til. Jeg erindrer da også forligssituationen — det må vel have været i januar 1966 —